

Ponedjeljak, 06.04.2020.g.

Tako to ide s Gospodinom, kada svijet oko sebe gledamo duhovnim

očima. Ujutro sam bio radostan čitajući jedan prekrasni tekst u kojem

draga svetica, Sveta Terezija od Djeteta Isusa, opisuje svoj mistični

doživljaj s Gospodinom Isusom, gdje joj je On na slikovit način objasnio

zašto nekome daje više a nekom manje milosti, i kako smo Mu svi mi

važni.

Baš sam bio radostan...

A navečer me uhvatila mala sjeta, tuga, žalost, ne znam kako bih to

nazvao...

Na kablovskoj televiziji u našem malom gradiću, na koju su mnogi

priključeni, na jednom njezinom programu, svaki dan u 18.00 sati ima

prijenos mise i dnevne pobožnosti iz naše župne crkve. Mole i slave svetu

misu naš dragi svećenici, župnik i kapelan.

To isto je i na internetskom programu našeg radija Sjeverni FH, u isto

vrijeme, putem njegove digitalne televizije.

Isto tako, mislim da je i na drugom programu HRT svaki dan misa u 18.30

sat.

Dakle, kako ne možemo ići fizički na mise u naše crkve, gle čuda, u ovim

danima velikih kušnji s pandemijom koronavirusa, misa i molitva su nam

"došle" u svaki naš dom. Samo trebamo upaliti televizor ili kompjutor ili

mobitel na adekvatnom programu ili linku i možemo biti s Gospodinom i

našim dragim svećenicima, U DUHU, u dubini naših duša i srdaca.

No, gledajući na linku digitalne televizije Sjeverni FM, gdje se može vidjeti

točan broj posjetitelja u svakom trenutku, vidio sam da dnevno tu misu

prati 30-tak posjetitelja. Znači, ako se tu još pribroje i neki od ukućana,

sve zajedno nekih 60-70 vjernika.

Od preko 8000 tisuća, koliko ih ima naša župa...

Danas, prije i poslije mise i molitve Krunice, pogledao sam kroz prozor i

vidio puno ljudi u susjedstvu koji su u to vrijeme bili vani, šetali, radili

nešto i slično.

I znam da su mnogi u raznim kušnjama.

Zato me uhvatila neka tuga i žalost jer oni ni sada, kada se moraju

pridržavati mjera socijalnog distanciranja, kada moraju više biti kod kuće,

dakle, ni sada nemaju potrebu da svaki dan jedan sat proborave u molitvi

sa svojim svećenicima i sa ŽIVIM GOSPODINOM BOGOM koji je uvijek

tamo "gdje su dvojica ili trojica u Njegovo ime sabrana"...

Ma ne, ne osuđujem ja nikoga, nije to moje to je Gospodinovo.

Nego moje srce i duša pate kada vide i osjete kako su mnogi daleko od

Gospodina Boga. A toliko su Ga potrebni u svojim životima.

Baš sam nekako žalostan ...

Za sve njih ću se danas navečer pomoliti... Da učinim što ja mogu za njih

i da me nekako prođe ova tuga...

GOSPODIN MOJ, I BOG MOJ, I SVE MOJE.

